

PHẦN 3 – MA TÂM

HỒI HAI MƯƠI CHÍN

Sưu Thút

Mạnh nhất thiên hạ...

oOo

Diễn Phi Long tỉnh lại, đầu tiên chàng nghe thấy tiếng đàn...

Chàng từ từ mở mắt ra, trước mặt từ từ hiện lên hình ảnh của một vòm mái bát giác.

Tiếng đàn vẫn chưa biết mất. Không phải mơ nữa, chàng thực sự đã tỉnh lại rồi.

Giấc mơ lần này của chàng kéo dài quá lâu, đến nỗi chàng bắt đầu sợ hãi, sợ một ngày nào đó sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi vào giấc mơ như vậy.

Tiếng đàn chậm rãi, nhiều âm trầm, vừa rõ ràng rành mạch vừa hàm chứa những nỗi buồn phảng phất như khói sương. Chàng tuy mù đặc về âm nhạc, nhưng cũng có thể chắc chắn một điều rằng cảm nghệ của người đang đánh đàn thuộc hàng tuyệt đỉnh thế gian.

Tiếng đàn bỗng dừng lại, một giọng nói khàn khàn vang lên:

- Diễn huynh đệ! Người tỉnh rồi à?

Diễn Phi Long ghé mắt nhìn qua, trong ánh sáng hư ảo chàng thấy một bóng người tiểu tụy ngồi ở phía đối diện. Nhìn một hồi lâu, chàng mới vỡ lẽ "à" lên:

- Thì ra là Hồng huynh! Đã lâu không gặp!

Hồng Đại Mạc rót ra hai chén rượu, chậm rãi nói:

- Huynh đệ đã hôn mê nhiều ngày, hãy dùng chút rượu để lưu thông khí huyết.

Diễn Phi Long ngồi dậy, vươn vai, vận mình rồi ngạc nhiên thốt lên:

- Tại hạ đã hôn mê nhiều ngày, vậy tại sao không thấy mệt mỏi khó chịu gì hết vậy?

Hồng Đại Mạc mỉm cười:

- Đó là do Đại Mạc đã cho huynh đệ dùng nhiều kỳ trân dị dược, lại ngày đêm dùng công lực để thúc đẩy kinh mạch giúp huynh đệ.

Diễn Phi Long ngạc nhiên:

- Đại Mạc hòa thượng? Hẳn đâu rồi?

Hồng Đại Mạc lạnh lùng nói:

- Chết rồi!

Diễn Phi Long không tin vào tai mình, hỏi lại:

- Huynh nói sao?

Hồng Đại Mạc nhắc lại:

- Hẳn chết rồi. Bị người ta giết chết rồi.

Diễn Phi Long đứng bật dậy, chồm về phía trước, suýt nữa thì xô đổ cả bàn rượu:

- Huynh nói rõ xem nào! Ai giết hẳn? Lại là U Minh Thiết Kỳ?

Hồng Đại Mạc trầm não lắc đầu:

- Không phải U Minh Thiết Kỳ. Là một kẻ khác...

Lão chìa tay mời Diễn Phi Long ngồi lại rồi nhẹ giọng nói:

- Kẻ giết hẳn là Thanh Trần...

Diễn Phi Long vừa ngồi xuống lại như chạm phải điện đứng vụt dậy:

- Cái gì? Là Thanh Trần giết? Hai người bọn họ nào có thù oán gì?

Hồng Đại Mạc lắc đầu:

- Có chứ sao lại không? Đại Mạc vốn là bào đệ của lão phu. Thanh Trần hiện nay dồn hết lực lượng của giang hồ bủa vây lão phu, lẽ nào hẳn lại tha cho Đại Mạc?

Diễn Phi Long ngẩn người:

- Hẳn là bào đệ của huynh sao?

Tâm trí của Diễn Phi Long vô cùng mâu thuẫn. Cái chết của Đại Mục khiến chàng đau lòng vô cùng, nhưng cũng không thể nói hành động của Thanh Trần là sai trái. Hẳn truy diệt ma đầu, dĩ nhiên phải dẹp sạch tất cả mọi thứ cản đường, cho dù kẻ cản đường đó là một nhà sư vô tội thì cũng chẳng có gì phải kiêng nể. Chàng chợt ngẩng mặt lên hỏi Hồng Đại Mạc:

- Vậy bao nhiêu ngày nay huynh vẫn mang theo tại hạ mà chạy trốn sao?

Hồng Đại Mạc mỉm cười lắc đầu:

- Ta nào có nhiều sức như vậy! Ta chỉ mới vừa đưa huynh đệ chạy khỏi cuộc tập kích đầu tiên của bọn chúng. Bây giờ bốn phương tám hướng đã có mấy vạn người bao vây, chúng ta dù có mọc cánh cũng không thoát.

Diễn Phi Long chăm chú nhìn Hồng Đại Mạc nói:

- Lẽ nào huynh đã thất tán công lực?

Hồng Đại Mạc gật đầu:

- Không còn công lực, bán kính mười dặm xung quanh không có dân thường, ta coi như đã thúc thủ rồi...

Diễn Phi Long trầm ngâm:

- Lẽ ra tại hạ phải đứng về phía Thanh Trần, nhưng trong cái chết của Đại Mục, tại hạ lại thấy huynh và tại hạ có chung một nỗi đau... Tại hạ không thể không thể làm ngơ trước sự nguy hiểm của huynh trưởng hẳn.

Hồng Đại Mạc đăm đăm nhìn Diễn Phi Long nói:

- Ta hiểu về huynh đệ nhiều hơn huynh đệ tưởng. Chúng ta không chỉ chung một nỗi đau về Đại Mục, mà trong lòng còn có chung một mối cô độc khủng khiếp. Khắp thế gian bây giờ huynh đệ không có người thân, còn ta cũng chỉ có kẻ thù... Có điều võ công của huynh đệ tuy cao, nhưng đối phương cao thủ như mây, nên một Thanh Trần đã vô cùng đối phó, theo ta nghĩ huynh đệ hãy cứ để mặc lão ma đầu này...

Diễn Phi Long cười nhẹ:

- Ma đầu? Tại hạ bình sinh không quan tâm tới chuyện thiện ác. Thiện hay ác có khi chỉ do một ý niệm trong lòng, thậm chí còn do quan niệm của kẻ khác quy định. Tại hạ ở bên Thanh Trần đã lâu, tuy vô cùng khâm phục võ công cũng

như nhân phẩm của hắn, lại không hề thấy hắn có biểu hiện gì bất thường, nhưng không hiểu sao luôn có cảm giác phải đề phòng con người hắn. Còn huynh, càng tiếp xúc tại hạ càng thấy gần gũi, giống như đã quen biết nhiều năm vậy.

Hồng Đại Mạc mỉm cười:

- Lão phu sống chừng này tuổi cũng chưa có một người bằng hữu cho đúng nghĩa. Lão phu chỉ làm bạn với cây đàn, bởi vì lão phu cho rằng khắp thế gian không có ai thấu hiểu được lão phu. Hôm nay ngồi nói chuyện với huynh đệ, tuy huynh đệ chẳng hiểu được về lão phu bao nhiêu, nhưng tự nhiên cũng thấy rằng nếu như còn cơ hội, nhất định lão phu sẽ kết bằng hữu với huynh đệ.

Điền Phi Long nâng chén nghiêm sắc nói:

- Còn sống là còn cơ hội! Chúng ta hãy kết làm bằng hữu trước, sau đó sẽ đánh một trận long trời lở đất với địch nhân!

Hồng Đại Mạc cũng nâng chén. Lão không nói được một lời, lẳng lặng uống hết chén rượu.

Hai người cứ đối diện nâng chén liên tục, không ai nói với ai câu nào nữa. Mấy lần Hồng Đại Mạc định mở lời nói rõ hoàn cảnh thâm trầm của Điền Phi Long cho chàng nghe, nhưng rồi lại không nổi. Điền Phi Long ở lại chiến đấu cùng lão, tuy rằng có thể sẽ vong mạng, nhưng cho dù chàng có về cùng phe với Thanh Trần thì trước sau gì cũng bị tên đạo nhân đó cho một đao vào lưng, bởi vì hắn không thể chấp nhận hai kẻ đáng sợ như U Minh Thiết Kỳ và Điền Phi Long tồn tại bên cạnh mình. Lão còn nghĩ thà rằng để chàng tử trận mà chết có khi lại là điều hay.

Điền Phi Long thấy lão trầm ngâm suy nghĩ thì dứt khoát nói:

- Huynh không cần phải suy nghĩ nữa. Vụ này nhất định tại hạ phải xen vào rồi! Nhưng còn một chuyện...

Hồng Đại Mạc gật đầu:

- Chuyện gì vậy?

Điền Phi Long ngần ngại nói:

- Nhiếp Hồn Đại Pháp của huynh..., nó quá tà ác. Tại hạ nghĩ nếu hôm nay có cơ hội thoát thân, sau này huynh không nên dùng tới nó nữa!

Hồng Đại Mạc cười nhẹ:

- Bằng hữu của lão phu đã yêu cầu thì dĩ nhiên lão phu phải đáp ứng. Được, từ nay thiên hạ sẽ không còn Nhiếp Hồn Đại Pháp nữa.

Điền Phi Long không ngờ lão đáp ứng nhẹ nhàng như vậy, hơi ngẩn người ra một chút rồi phấn khích nói:

- Đa tạ huynh đã coi tại hạ như bằng hữu thực sự! Bây giờ hãy để tại hạ đánh trận đầu!

Hồng Đại Mạc chưa kịp can ngăn thì Điền Phi Long đã phi thân lên nóc tiểu lâu. Chàng vận công nói lớn:

- Các vị bằng hữu của cửu bang lục phái nghe đây! Tại hạ là Điền Phi Long của Thần Phong Bảo, hôm nay đứng ra làm chứng rằng Hồng Đại Mạc huynh đài sẽ vĩnh viễn không dùng đến Nhiếp Hồn Đại Pháp nữa, mong các vị hãy thoái lui để đôi bên cùng đỡ thiệt hại.

Một giọng nói rền rĩ đáp lại, có vẻ như là công phu Sư Tử Hống của Phật Môn:

- Điền thí chủ! Nhiếp Hồn Ma Tôn đã gây ra sát kiếp khắp thiên hạ, tội ác thiên địa bất dung. Hôm nay cho dù thịt nát xương tan, lão nạp cũng nhất định đưa hắn xuống Quỷ Môn Quan trình diện Diêm Vương!

Hồng Đại Mạc cười nhạt:

- Điền huynh đệ, sự cố gắng của huynh đệ là vô ích rồi, bọn chúng chẳng đời nào để ta có cơ hội sống sót đâu. Trước khi chết ta tìm được một vị bằng hữu tốt như huynh đệ, tức là ông trời đã tốt với ta lắm rồi.

Điền Phi Long không trả lời, lại ngửa cổ nói lớn:

- Tại hạ sở học tuy thô lậu, nhưng hôm nay to gan thách đấu với võ lâm nhân sĩ khắp thiên hạ. Tại hạ sẽ đứng trên nóc tiểu lâu này, nếu ai đủ bản lĩnh làm tại hạ rơi một giọt máu, hoặc phải hạ thân xuống đất, tại hạ sẽ bó tay chịu trói, cùng chấp nhận cái chết chung với Hồng huynh. Nhược bằng các vị không nể mặt, nhất định đòi giết huynh ấy trước, tại hạ sẽ tuyệt không nương tình.

Một giọng nói rồn rảng ở phía bắc vọng tới, khoảng cách xem ra cũng khá gần:

- Điền Phi Long, ngươi là cái thứ gì? Cơ nghiệp tổ tông cũng không bảo vệ nổi, còn dám đứng đây lớn lối trước mặt lão gia? Ta cứ giết Hồng Đại Mạc trước, để xem ngươi làm gì ta?

Hồng Đại Mạc cười cuồng ngạo:

- Kim Bách Vạn! Người giết nổi Hồng Đại Mạc này sao? Có giỏi thì hiện thân đi, đừng dựa vào con số năm trăm đệ tử mà huyênh hoang nữa!

Kim Bách Vạn gằn giọng:

- Huynh đệ Cái Bang nghe đây, Kim mỗ sẽ đích thân lấy mạng Hồng Đại Mạc, cho dù thắng thua thế nào cũng không được can thiệp!

Một giọng nói ôn hòa, trầm ấm chợt vang lên:

- Kim bang chủ, chớ lỗ mãng!

Từ một tàng cây gần đó, Kim Bách Vạn hùng dũng phi thân ra, miệng nói oang oang:

- Thanh Trần, người dám ra lệnh cho bốn bang chủ sao? Cái chức chủ môn Võ Đang của người mới là tạm thời, đừng lấy thế làm đắc ý!

Chênh chếch về phía tây, một đạo bạch quang lẳng không phi tới, giọng nói uy nghiêm rền rĩ khắp bầu trời:

- Kim bang chủ, Điện Phi Long là huynh đệ của bản đạo, các hạ cũng nên nể mặt một chút!

Kim Bách Vạn dừng chân, ghéch mặt lên, cuồng ngạo nói:

- Ta không nể mặt thì sao? Nếu người đứng về phe bọn chúng thì hơn ngàn đạo sĩ núi Võ Đang từ nay sẽ là công địch của Võ Lâm! Chuyện này người gánh vác nổi không?

Bóng trắng hạ thân xuống mái tiểu lâu, chính là đạo sĩ Thanh Trần. Bây giờ hắn đã mặc đạo bào chuồng môn trắng như tuyết, thần thái ôn nhu thâm trầm, so với khi từ biệt Điện Phi Long bên Bích Nhãn Hồ thì hình như đã có những biến đổi kinh người.

Điện Phi Long và Thanh Trần mỉm cười nhìn nhau, không lý gì đến Kim Bách Vạn đang trợn mắt đứng dưới. Thanh Trần vòng tay:

- Đã lâu không gặp!

Điện Phi Long đáp lễ:

- Xem ra võ công của đạo huynh đã tiến đến một cảnh giới mới!

Kim Bách Vạn rút cây Đả Cầu Bổng ra, trở vào trong tiểu lâu quát lớn:

- Hồng Đại Mạc, hãy ra đây!

Điền Phi Long cao giọng:

- Kim bang chủ! Lời nói của tại hạ lẽ nào bang chủ chưa nghe rõ? Hôm nay bất cứ ai muốn đụng tới sợi tóc của Hồng lão huynh trước hết phải thắng được tại hạ!

Thanh Trần mỉm cười:

- Điền huynh, bản đạo sẽ đấu với huynh!

Điền Phi Long ngẩn người, Thanh Trần quay xuống vòng tay với Kim Bách Vạn:

- Kim bang chủ, tại hạ muốn có một cuộc quyết đấu công bình, vậy mong bang chủ kiên nhẫn chờ khi cuộc đấu kết thúc thì mới ra tay có được không?

Kim Bách Vạn cười nhạt:

- Các người muốn đấu cứ đấu, ta lấy mạng Hồng Đại Mạc là việc của ta!

Thanh Trần ngửa mặt cười lớn:

- Ha ha, vậy sao Kim huynh còn đứng xa vậy, sao không tiến vào phạm vi mười trượng đi! Nếu e ngại Kim Ảnh Chỉ thì cứ đứng đó, xem tại hạ đấu với Điền huynh đệ trước đã!

Điền Phi Long xua tay:

- Khoan đã, tại hạ đâu thể đánh với huynh?

Thanh Trần mỉm cười:

- Chúng ta đã đấu với nhau bao nhiêu trận rồi, bây giờ thêm một trận nữa cũng chẳng nhiều!

Điền Phi Long miễn cưỡng vòng tay:

- Vậy nhờ huynh chỉ giáo thêm một lần nữa.

Kim Bách Vạn giận dữ gầm lên:

- Muốn đấu để ta đấu trước, Thanh Trần hay lui xuống!

Nói rồi múa tít Đả Cầu Bổng che kín toàn thân, nương theo một tàng cây mà phi thân lên nóc tiểu lâu, khinh công tuy không hoa mỹ nhưng lại rất linh hoạt, xem ra võ công của bang chủ cái bang không khiến người ta thất vọng. Thanh Trần thở dài:

- Diên huynh, vậy huynh giải quyết mối lo này trước đi, tại hạ sẽ thay huynh làm hộ pháp cho Hồng tiên sinh!

Diên Phi Long vòng tay:

- Đa tạ!

Chàng còn đang nói dở hai tiếng “đa tạ” thì Kim Bách Vạn đã tràn tới, Đả Cầu Bổng từ trên cao bổ xuống Diên Phi Long với khí thế lôi đình... Kinh khí mạnh như vũ bão, thổi dạt Diên Phi Long sang một bên, dĩ nhiên chàng đã ngấm vận dụng Hư Không Đại Pháp.

Diên Phi Long vừa dạt sang bên phải liền lập tức bị dư phong của bổng pháp kéo quần lại. Kim Bách Vạn vốn đã không hiểu đối phương dùng phương pháp thần bí nào để tránh thoát một bổng của mình, giờ lại thấy thân hình bằng xương bằng thịt ấy rành rành vẫn đứng ngay chỗ cũ, trên ngực chỉ thấy nhô lên mấy cái, tức thì đã học lên một tiếng rồi gục xuống, bảy tám trọng huyết đã bị chỉ phong của người ta phong bế hết cả.

Thanh Trần bị thân hình của Kim Bách Vạn che mất tầm mắt, vốn không thể nhìn rõ thân pháp của Diên Phi Long, nhưng thấy chàng chỉ dùng một chiêu đã đánh bại bang chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất Bang thì sững sốt vô cùng, nhất thời không nói được điều gì!

Đúng lúc đó một tiếng niệm Phật hiệu ở rất gần vang lên:

- A Di Đà Phật! Lão nạp tới rồi!

Thanh Trần thoáng giật mình:

- Thiên Hòa đại sư!

Một bóng tăng bảo căng phồng lướt tới, Phật môn Sư Tử Hồng lồng lộng vang lên:

- Các vị thí chủ! Kim bang chủ đã thọ nạn, các vị hãy cùng lên đi thôi!

Vô số tiếng quát giận dữ cùng những tiếng kêu thất thanh vang lên, cả khu rừng như xao động, trùng trùng kéo ra như ong vỡ tổ, vây kín tòa tiểu lâu lại. Những bang chúng Cái Bang đương nhiên là những người xông lên đầu tiên.

Thanh Trần cao giọng:

- Các vị, Diên huynh đây đường đường chính chính đả bại Kim bang chủ, tuyệt đối không có chút gian trá. Nếu ai không phục có thể thượng lầu kiếm chúng!

Thiên Hòa đại sư đã đáp xuống mái tiểu lâu, chấp tay nói:

- Lão nạp muốn kiểm tra thương thế của Kim bang chủ.

Thanh Trần mỉm cười:

- Mời đại sư!

Thiên Hòa đại sư cúi xuống xem xét một hồi, chỉ thấy Kim Bách Vạn đã bị điểm huyết nằm một đống, không những chẳng có thương thế gì nghiêm trọng mà đôi mắt vẫn mở thao láo, liếc qua liếc lại, xem thần thái giống như đang sợ hãi hơn là tức giận, có vẻ như lão bại một cách cam tâm.

Thiên Hòa lớn tiếng:

- A Di Đà Phật! Các vị đồng đạo, Kim bang chủ đích thật là bị đả bại!

Những người bao vây cùng ồ lên kinh ngạc, một số bang chúng Cái Bang còn nhao nhao đòi nhảy lên kiểm tra lại, tuyệt đối không tin những lời Thiên Hòa đại sư nói.

Diễn Phi Long thấy tình hình có vẻ hỗn loạn liền lắng lắng hít một hơi sâu, chân khí trong kinh mạch tản vào từng thớ thịt, trọc khí được đẩy ra qua các lỗ chân lông, thân hình cũng dần dần hư thoát, từ từ bốc cao lên khỏi mái tiểu lâu...

Tất cả những ai trông thấy tình trạng của chàng, lập tức đều há miệng kinh ngạc. Toàn bộ mấy ngàn người cứ dần dần bị đông cứng, giống như có một cơn gió lạnh vô biên thổi qua, khiến cho vạn vật cùng đóng băng.

Diễn Phi Long thở dài một tiếng, trong không gian tĩnh lặng như tờ, tiếng thở dài của chàng nghe rõ mồn một. Chàng chậm rãi nói:

- Tại hạ trước giờ không thích tranh danh đoạt lợi, tuy có chút giao tình với Hồng tiên sinh nhưng tuyệt đối chưa từng muốn cùng huynh ấy xưng bá giang hồ gì cả. Nay vì muốn tránh cho mọi người khỏi một trường sát kiếp, đồng thời cũng giữ lại mạng sống cho Hồng huynh nên mới ra mặt. Trong số các vị ở đây, nếu ai có thù oán gì với Hồng huynh, xin hãy ghi hết trên mình tại hạ...

Chàng ngừng nói, đưa mắt nhìn qua những người trong cục trường. Tất cả mọi người đều im phăng phắc, một tiếng thở mạnh cũng không nghe thấy, nói gì đến trả lời. Chỉ có Thanh Trần vẫn mỉm cười nhìn chàng, ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa hân hoan, ngoài ra hình như còn hàm chứa rất nhiều hi vọng. Hắn bước lại vòng tay:

- Chúc mừng Điện huynh, bản đạo cũng đã luyện thành Thái Hư Kiếm Pháp của phái Võ Đang, mối thù của chúng ta với "hắn" đã có thể thanh toán được rồi!

Điện Phi Long đáp lễ giữa không trung:

- Thái Hư Kiếm Pháp mỗi lần xuất hiện đều rung động giang hồ, hơn năm mươi năm nay phái Võ Đang không có ai học nổi, nhưng việc huynh luyện thành kiếm pháp ấy cũng không khiến tại hạ quá kinh ngạc.

Thanh Trần nghiêm mặt:

- Nhưng hôm nay, có lẽ chúng ta phải dùng thứ võ công mới luyện thành này để giải quyết vấn đề Hồng Đại Mạc trước...

Điện Phi Long cúi đầu:

- Vậy chỉ còn cách xin theo ý huynh!

Thiên Hòa đại sư chợt bước lên, chấp tay nói:

- A Di Đà Phật, hai vị thí chủ là bằng hữu chí giao, nếu chưa đến mức tối hậu thì không nên động võ.

Lão quay sang Thanh Trần, trầm giọng nói tiếp:

- Trận thứ hai này cũng xin đạo trưởng nhường cho bản tăng...

Thanh Trần nhìn Thiên Hòa, hít một hơi sâu, miễn cưỡng nói:

- Chỉ e với khinh công của Điện huynh...

Thiên Hòa trầm ngâm nhìn Điện Phi Long, lắc đầu:

- Khinh công có thể dùng để né tránh, nhưng lại chẳng thể giết người. Bất Diệt Kim Thân Công của bản tăng tuyệt đối không bao giờ bại...

Điện Phi Long cười:

- Đại từ, đại bi! Tấm lòng không hại người không hại mình của đại sư thật đáng quý, nhưng tại hạ không đồng ý với đại sư ở một điểm...

Thiên Hòa cúi đầu:

- Xin nghe cao luận!

Điện Phi Long phát tay, thân hình hốt nhiên trầm xuống, một đạo chưởng phong sắc như đao lia ngang, tiện đứt một chiếc lá đang bay trong gió. Chàng nói bằng giọng thản nhiên:

- Khinh công tuy không thể giết người, nhưng lại có thể biến những chiêu thức tầm thường thành sát chiêu vô địch thiên hạ...

Thiên Hòa càng cúi đầu thấp hơn, tấm tăng bào càng căng phồng hơn, giọng nói cũng càng trầm xuống hơn:

- Bần tăng xin được chống mắt thưởng lãm!

Điền Phi Long mỉm cười, thân hình trôi về phía Thiên Hòa đại sư, nhẹ nhàng như một áng mây.

Thiên Hòa rùn thấp xuống, thần trí cảnh giác cao độ, xương cốt kêu răng rắc khắp toàn thân, tăng bào bắt đầu bị xé toạc ở nhiều chỗ bởi những luồng dị phong phát ra từ hàng trăm đại huyết. Các luồng dị phong ấy không tan biến, mà quyện lại với nhau, tạo thành một bức tường kinh khí dày đặc.

Điền Phi Long phẩy tay, dùng chưởng thay đao chém thăm dò ra ba chiêu, cả ba luồng đao khí ấy chạm vào lớp dị phong liền lập tức chệch đi, tựa như chém vào một khối bông gòn vô cùng bền chắc. Chẳng thấy không ổn, liền biến chưởng thành chỉ, hai luồng chỉ phong kết hợp lại thành một mũi thương, thân chàng song song với mặt đất, cứ thế xoáy theo phương ngang, lao tới như một mũi khoan khổng lồ, chỉ phong cắm thẳng vào vùng trung tâm của lớp kinh khí.

Thiên Hòa đại sư gầm lên một tiếng, gia tăng nội lực bảo vệ trước ngực, màn kinh khí bị "mũi khoan" Điền Phi Long xoáy lõm vào, nhưng vẫn còn vô cùng chắc chắn.

Vị đại sư Thiếu Lâm còn chưa kịp đắc ý, thì lực xoáy trước ngực đột nhiên biến mất, thân hình của Điền Phi Long mượn phản lực của bức tường phòng thủ mà vòng sang một bên, trảo công quật ngược từ dưới lên, bấu vào lớp giáp khí vô hình ở một vị trí tương đối mỏng manh.

Thiên Hòa đại sư kêu lên một tiếng khản cấp, vận người tránh khỏi một trảo tuyệt hiểm, nhưng lão chẳng kịp lấy lại thăng bằng, thì trảo công của Điền Phi Long đã duỗi thẳng ra, biến thành năm luồng chỉ phong xé gió công tới.

Nhà sư trợn mắt đầy giận dữ, miệng phát ra một tiếng cười khô khốc, hai cánh tay vắt chéo lại với nhau, hai bàn tay xòe ra như một tấm khiên, đón lấy toàn bộ năm luồng chỉ phong của Điền Phi Long.

Năm luồng chỉ phong cùng bị chặn đứng, nhưng công lực Bất Diệt Kim Thân của Thiên Hòa đại sư đã phải thoái triệt hoàn toàn. Điền Phi Long đứng lại, mỉm cười nói:

- Đại sư, tại hạ còn chưa dùng tới Hư Không Thân Pháp!

Thiên Hòa sầm mặt:

- A Di Đà Phật, quả thực bản tăng chưa đánh giá đầy đủ khả năng của thí chủ, vốn nghĩ thí chủ chỉ có bản lãnh né tránh là tuyệt diệu...

Thanh Trần cười lớn, xen vào:

- Đại sư, trước đây Diên huynh đã từng dùng thân pháp đó để dồn cho bản đạo vào thế chỉ biết chống đỡ, thậm chí đến thở còn không kịp. Nay thân pháp của Diên huynh còn tăng lên mấy bậc, nếu đại sư còn nhường huynh ấy xuất chiêu trước như vậy một lần nữa thì thảm bại cũng không phải là điều kỳ lạ. Thậm chí chỉ trong vài chiêu...

Hắn ngừng lại, nhìn về phía Kim Bách Vạn, trầm mặc nói:

- Còn nếu hồ đồ mà tấn công, chỉ sợ hậu quả chẳng khác gì Kim bang chủ đây...

Thiên Hòa Đại Sư phát tay áo, giọng nói vẫn tràn ngập tự tin:

- Bản tăng trước giờ chưa bị lời nói làm run sợ, cũng không tin trên đời có thứ bản lãnh có thể đả bại hào kiệt khắp thiên hạ chỉ bằng một chiêu.

Lão quát lên một tiếng như sấm, hai quyền vắt chéo tổng ra, quyền phong xoắn lấy nhau như hai con cuồng long, từ khoảng cách ba trượng sầm sập lao tới.

Diên Phi Long vốn chẳng coi quyền phong hung bạo ấy vào đâu, chỉ khẽ điểm chân lên mái ngói một chút, thân hình lập tức trườn qua, định dùng sự phù hù của thân pháp để thoát khỏi hai gọng kềm kinh lực.

Thiên Hòa đại sư cười khẩy, hai quyền đang vắt chéo đột nhiên tách nhau ra, quyền phong của lão không ngờ lại giống như một sợi dây, thắt chặt lấy thân ảnh phiêu diêu của Diên Phi Long.

Tới lúc này Diên Phi Long mới giật mình, nhưng thân thể đã bị hai luồng quyền phong quái dị cuốn đi mấy trượng. Chàng rít lên một tiếng, thu hồi Hư Không Thân Pháp, tức thì quyền phong của Thiên Hòa liền có tác dụng.

"Hự" một tiếng, Diên Phi Long chấn động toàn thân, rơi xuống như một tảng đá, nhưng lúc đó quyền phong của Thiên Hòa đã đi gần hết đà, rốt cuộc cũng chẳng gây ra được hiệu quả gì đặc biệt.

Khi còn chưa chạm đất, thân thể chàng đột nhiên biến thành hư nhược, lững lờ giữa thinh không như một chiếc lá khô. Tuyệt kỹ Phù Thân được chàng tái sử dụng lần thứ hai...

Thiên Hòa từ trên mái ngói nhìn xuống, thấy Diên Phi Long tuy đã tránh thoát, nhưng thân thể đang rơi xuống một cách không chủ định, có vẻ như Hư Không Thân Pháp của chàng mới chỉ luyện được tới cảnh giới một lần thu phát. Lão liền tung mình lên, lao tới như một bóng chim cắt, tám tầng bào phan phật bay, cuốn theo lá trên cây rơi tứ tán...

Diên Phi Long mỉm cười, phất tay áo một cái, thân hình càng lúc càng trôi ra xa. Thiên Hòa vốn còn chưa kịp xuất chiêu, thì mục tiêu của lão đã không còn ở chỗ cũ nữa. Lão hơi kinh hoảng, vội vận thiên cân trụ đáp xuống...

Một chiếc lá bay qua.

Diên Phi Long điểm nhẹ mũi chân...

Lá hơi chao đảo rơi xuống, thân ảnh hư vô như sương khói, vòng ngược trở lại.

Thiên Hòa trợn mắt nhìn lên, chỉ thấy một bóng lam lao xuống nhanh như một cơn lốc.

Chưởng ảnh trùng trùng, bốn phương tám hướng không còn đường thoát, lão từ từ nhắm mắt lại...

Không có hiện tượng gì xảy ra, Thiên Hòa đáp xuống mặt đất một cách đầy ngạc nhiên, lão đứng như trời trồng, tựa hồ vẫn chưa hiểu tại sao đối phương lại buông tha cho mình, càng không hiểu đối phương làm cách nào để thấu hiểu chưởng kinh đã xuất ra.

Diên Phi Long thậm chí còn đáp xuống trước, vẫn còn ung dung mỉm cười nhìn lão. Chàng nói:

- Đó không phải là chưởng pháp, đó là Vô Hận Sầu Vân trong Sầu Vân Thất Thức của Thần Phong Dao Pháp. Toàn bộ chiêu thức của tại hạ đều là hư chiêu, chưởng kinh mà đại sư trông thấy đều là "đao ảnh" cả.

Thiên Hòa Đại Sư chấp tay đứng lặng lẽ, mắt đăm đăm nhìn Diên Phi Long, lão bình thân nói:

- A Di Đà Phật, bản tăng nhận bại!

Một lời nói ra có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đối với chúng nhân tam phái lục bang thì tựa như sét đánh bên tai. Thiên Hòa đại sư được mệnh danh là Thiếu Lâm Đệ Nhất Võ Tăng, võ công của ông ta thậm chí còn cao hơn trụ trì Thiếu Lâm Tự Thiên Uy thần tăng. Nếu ông ta đã nhận bại thì hết thảy mọi người hầu như chẳng còn ai đủ tư cách thượng đài nữa.

Chợt một người hô lớn:

- Các vị bằng hữu, chúng ta tới là để tiêu diệt Nhiếp Hồn Ma Tôn, bản lãnh của Điện Phi Long có lợi hại gấp mười cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta!

Nhiều giọng nói khác liền hưởng ứng:

- Phải đấy, hãy tiêu diệt ma đầu trước!
- Huynh đệ Bạch Hổ bang, chúng ta lên trước!
- Đệ tử Hoa Sơn theo ta!

...

Sau những tiếng hô hoán, đao kiếm liền nhất loạt tuốt trần, khí thế của mấy ngàn người dâng lên bùng bùng, tựa như một biển lửa cháy lan trên thảo nguyên.

Thanh Trần vội cao giọng:

- Các vị hãy bình tĩnh, chớ nóng vội gây thương vong vô ích...

Tiếng hô của hắn lọt thỏm giữa vô vàn tiếng quát giận dữ, đoàn người rùng rùng xông tới, từ bốn phương tám hướng ập vào tòa tiểu lâu, thái độ như muốn băm nát bóng người ngồi trên mặt trời thành vạn mảnh...

Đột nhiên!

.....

Lan tỏa khắp thính không...

Tựa như từ hư vô huyền ảo, tựa như từ sâu thẳm trong lòng, tựa như từ sự day dứt, hoang mang, khắc khoải...

Tựa như tiếng khóc thê thảm của khắp cõi thế nhân cùng tụ về.

.....

Tiếng cổ cầm man mác.

.....

Một số người sống lại, ngơ ngẩn nghe đàn, những người ở xa còn chưa kịp hiểu gì, nhưng thấy phía trước đều dừng cả lại thì cũng trấn tĩnh, định thần lắng nghe. Chỉ trong chốc lát, mấy ngàn người đều ngậy ra. Binh khí cũng từ từ hạ xuống...

Không gian im ắng đến thế, tiếng cổ cầm u uẩn đến thế, hàng ngàn người si dại như thế... chẳng phải quen thuộc lắm sao?

Cũng bản nhạc ấy, cũng cây đàn ấy, suốt mấy chục năm nay không biết đã giết chết bao nhiêu người, hủy diệt bao nhiêu làng mạc?

Chẳng ngờ phút giây ấy lại có hai dòng lệ tuôn rơi.

Không phải đau khổ, không phải tuyệt vọng, không phải sầu bi.

Đó là khóc cho những người đã chết bởi chính đôi tay đang nắn nót từng phím đàn, đó là nước mắt ân hận trong phút cuối của cuộc đời ma đầu khét tiếng.

Ân hận thì làm được gì? Day dứt thì có ý nghĩa gì? Những việc đã làm sẽ chẳng bao giờ có cơ hội làm lại nữa. Nhưng con quỷ trong lòng tưởng như bất tử, trong giờ phút này không hiểu đã bị thứ lực lượng gì tiêu diệt?

Đến lúc sắp nhắm mắt mới nhận ra, tình người còn mạnh hơn sầu bi.

Tình tạo ra sầu bi, tình lại tiêu diệt sầu bi. Thế gian không có tình thì sẽ không có sầu bi, nhưng thế gian đó sẽ tự diệt rất nhanh chóng.

Nhân loại tuy triển miên sầu bi nhưng cũng vô hạn tình, bởi thế nhân loại vẫn sống.

Nhiếp Hồn Đại Pháp vốn chẳng phải ma pháp, chẳng qua nó chỉ là một khúc nhạc thể thâm tốt cùng, từng nốt từng cung đều đánh mạnh vào tình cảm, dần dần dẫn động ý nghĩ của người ta.

Bây giờ, trong tình cảnh ngặt nghèo này, Nhiếp Hồn Đại Pháp ấy đột nhiên tiến tới cảnh giới vô thượng, không chỉ thường nhân mà cao thủ giang hồ cũng bị cảm khúc điều khiển. Nếu lúc này Hồng Đại Mạc muốn giết hết quần hùng quả thực vô cùng dễ dàng, nhưng lão chỉ mãi miết với dòng cảm xúc của mình, chẳng hề có ý định thoát thân.

o0o

Ngón tay Phật không phải mặt trăng...

Cầm khúc không phải mối sầu. Nó chỉ khơi gợi mối sầu thâm kín trong tim, moi móc những ký ức thê thảm nhất, chọc ngoáy vào những vết thương đau đớn nhất của người ta. Bao nhiêu cảnh tượng thương đau lần lượt tràn về, dĩ vãng như một cơn hồng thủy phá vỡ mọi ngăn trở, cuốn phăng mọi ý niệm.

Chỉ còn lại một tâm hồn thoi thóp giữa một biển thương đau.

Ký ức nào thê lương?

Là đờ đẫn chôn xác Hàn Sương trên sa mạc?

Là chết lặng giữa biển lửa rừng rực bên xác nhị sư huynh?

Hay điên cuồng vùng vẫy nhìn Lan Lan tự sát?

Ký ức nào còn rỉ máu?

Điền Phi Long học lên một tiếng, thổ huyết..

Đàn cũng đột ngột đứt dây.

Chỉ còn lại tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng sâu lắng vô biên, lan tỏa trong không gian, tràn ngập trong lòng người.

Họ vẫn đứng trong cơn mê muội...

Không biết qua bao lâu, Thanh Trần mới thở phào một tiếng:

- Giờ ta mới biết tới cảm giác bị Nhiếp Hồn Đại Pháp khống chế, quả thực đáng sợ vô cùng.

Thiên Hòa Đại Sư cũng rùng mình:

- A Di Đà Phật, nếu lần này để ma đầu trốn thoát, thì cái họa của thiên hạ không sao tưởng tượng được. Thiện tai, thiện tai...

Thanh Trần trầm giọng:

- Chúng ta nên lập tức ra tay.

Hắn quay sang Diên Phi Long:

- Diên huynh, Hồng tiên sinh vừa sử dụng Nhiếp Hồn Đại Pháp, chắc rằng huynh không ngăn cản bọn ta nữa chứ?

Diên Phi Long dăm dăm nhìn Thanh Trần, trầm giọng:

- Đạo huynh, khúc nhạc vừa rồi... lòng người phải thâm tới mức nào mới tấu lên được? Con người đã tới mức thâm như thế... có sống nổi nữa hay không?

Thanh Trần nghi hoặc:

- Huynh cho rằng Hồng tiên sinh đã vong mạng?

Diên Phi Long cười gượng:

- Nếu là tại hạ, e rằng nửa khúc cũng tấu không nổi. Hồng tiên sinh có thể tấu hết khúc đó... quả thực sức chịu đựng của ông ấy đã vượt quá sự tưởng tượng rồi.

— o0o —